Γιατί ήταν Σάββατο βράδυ

Δυο σκυλιά αλυχτούσαν με τον ήχο σειρήνας ενός περιπολικού, λες να πλακώθηκαν για πολιτικούς λόγους και για το televoting; σκεφτόμουν αμέριμνος στην πιο Φαρ Ουεστ συνοικία της πόλης που μετά τις δέκα το βράδυ πέφτει σιωπητήριο στρατιωτικό. Η μπαταρία του κινητού σιγά σιγά παραδίδει το λίθιο στην ανυπαρξία. Πόσα memes με την τραγουδίστρια της Ιρλανδίας θα αντέξουν; Στο μεταξύ σε κάθε σπίτι τρώγανε χωρίς αύριο λες και υπήρχε ειδικό μασαμπούκα pass για το βράδυ του διαγωνισμού. Το Πάσχα κρατάει ακόμα, αν και σήμερα Δευτέρα πρωί που γράφω, ένας κάποιος ρυθμός βρίσκει τέμπο. Πολλά παιδιά δε πάνε σχολείο αυτή την εβδομάδα, για να κάτσουν να διαβάσουν. Ένα οξύμωρο σχήμα που διαχρονικά ταλαιπωρεί (βοηθάει πραγματικά;) τους γενναίους του Μάη. Τα παγωτά στα ψυγεία με ρέγουλο γιατί είχες συνηθίσει σε τράκτορες πυραύλων και οικογενειακών. Τώρα επιλεγμένοι κωδικοί και προσφορές στο στέβια. Σάββατο βράδυ, Δευτέρα πρωί ένα τραγούδι τριών και κάτι λεπτών.

Μιχ. Παπ.

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ. ΕΥΘΥΝΗ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

culture

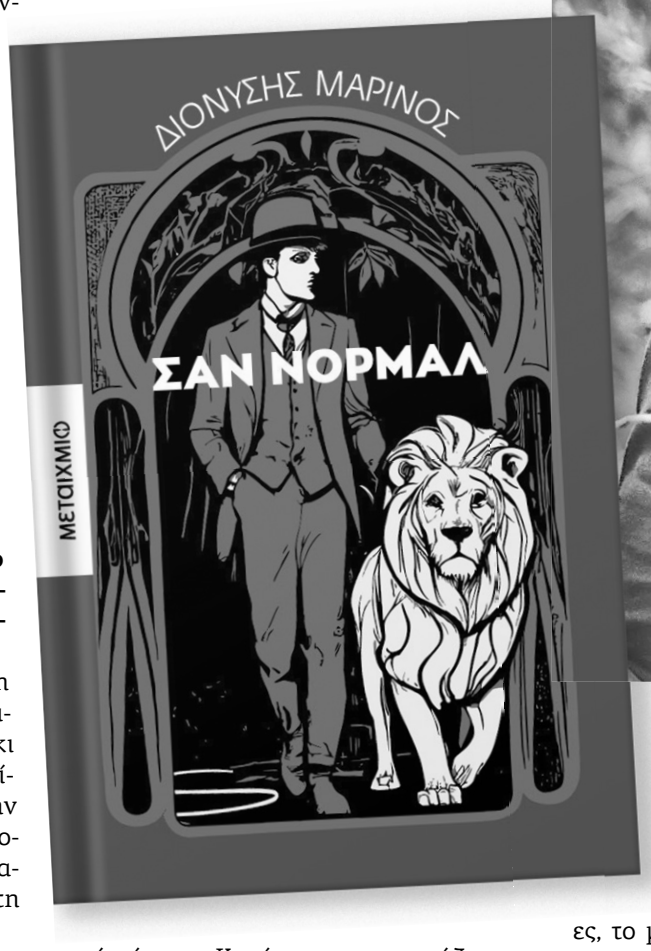
17.05.2024

ΣΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΗ ΜΑΡΙΝΟ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΣΑΝ ΝΟΡΜΑΛ»

Η επινόηση της πραγματικότητας

Συνέντευξη στον
Μιχάλη Παπαγεωργίου

Άνθρωποι χάνονται στη θάλασσα μέσα στο σπίτι τους. Παράξενα ζώα που ζηλεύουν παθολογικά σαν να ήταν ερωτικοί σύντροφοι. Άντρες που παίζουν πιάνο χωρίς να ακουμπούν καν τα πλήκτρα. Ο συγγραφέας που βλέπει να γράφεται το βιβλίο του από κάποιον ήρωα του, αφού πρώτα συναντήσει την πανέμορφη ηρωίδα του στον δρόμο. Ιστορίες που το παράξενο υφάδι τους δημιουργεί ένα ρούχο σαν προστατευτικό μανδύα, σαν κέλυφος αυγού που ο κρόκος του είναι από χαβιάρι άσπρο, σαν ένα μυθιστόρημα που η τεχνητή νοημοσύνη δεν έβγαλε άκρη... Σαν Νορμάλ. Το νέο μυθιστόρημα του Διονύση Μαρίνου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Μεταίχμιο» είναι ένας κύβος του ρούμπικ που αν μείνει ανολοκλήρωτος είναι ακόμα πιο όμορφος. Αφηγήσεις τραμπαλίζονται σε ένα συγγραφικό πάρκο παιχνιδιών που σε παρασύρει στις δοκιμασίες του. Μίλησα με τον συγγραφέα για το gps της φαντασίας, την γλώσσα των βιβλιόφιλων και για τις χαρές της σχεδόν φυσιολογικής μέρας.

Πού τοποθετείται γεωγραφικά το «Σαν Νορμάλ» στον χάρτη του μυαλού σου; Πρώτα ήρθε στον νου η τοποθεσία ή οι ήρωες;
Το «Σαν Νορμάλ» είναι μια επινοημένη πόλη, επομένως μπορεί να υπάρχει παντού και πουθενά συγκεκριμένα. Ούτε κι εγώ που τη δημιούργησα ξέρω πού βρίσκεται στον χάρτη. Νομίζω πρέπει να την αναζητήσουμε μέσα μας. Όσο για τις προτεραιότητες που τέθηκαν κατά τη συγγραφή: πρώτα ήρθε ο τόπος ως ιδέα και στη συνέχεια οι κάτοικοί της.

Χαρακτήρες που φλερτάρουν τόσο «ανοιχτά» με το ανοίκειο και ιστορίες σχεδόν υπερ-ρεαλιστικές. Τι ενδιαφέρον έχει μια «ασυνήθιστη» ζωή; Στο μυαλό μου ήρθαν τα βιβλία του Δημήτρη Σωτάκη που γνωρίζω ότι εκτιμάς.
Ο Δημήτρης Σωτάκης είναι καλός φίλος και έξοχος συγγραφέας. Όσο για το ασυνήθιστο, νομίζω πως είναι το «άλας» της λογοτεχνίας. Κάτι κοινότοπο δεν νομίζω πως μπορεί να προσφέρει κάτι περισσότερο από το προφανές. Καλός ο ρεαλισμός, αλλά προσωπικά δεν μου φτάνει.

Η ιστορία και περίπτωση του Χικάρι Τακέο είναι μάλλον η αγαπημένη μου ιστορία από το μυθιστόρημα. Πώς αποφάσισες να βάλεις τόσο ιαπωνικό άρωμα; Είναι και ευτυχές το timing λόγω Βέντερς, Σογκούν, Kawabata...
Μάλλον γιατί μου αρέσει ο Μουρακάμι. Πέρα από αυτό ήθελα να εμπλέξω μέσα στο μυθιστόρημα πολλούς διαφορετικούς ήρωες. Κανένας να μη μοιάζει με κανέναν και όλοι μαζί, με κάποιο τρόπο, να ζουν καταστάσεις που τους ξεπερνούν.

Σε έναν επινοημένο κόσμο χωράει τόσο αγάπη για λογοτεχνία και βιβλία; Κάνεις ανελέητο namedropping και δείχνεις πως υπάρχει μια κρυφή λίγκουα, σαν κοινός μυστικός κωδικός βιβλιοφάγων. Ευσεβής πόθος;
Το «Σαν Νορμάλ» είναι και ένας λογοτεχνικός τόπος, επομένως, ναι, δεν θα μπορούσαν να λείπουν τα βιβλία. Άλλωστε, πέραν της ανθρώπινης συνθήκης που υπάρχει στις επιμέρους ιστορίες, το μυθιστόρημα ήθελα να είναι και ένα λογοτεχνικό παιχνίδι. Όσο για την κρυφή γλώσσα των βιβλιόφιλων, υπάρχει. Θα έλεγα, δε, πως δεν είναι και τόσο κρυφή τελικά.

Η κατακλείδα του βιβλίου είναι ο Μπαρτλ ο γραφιάς. Κάνει τη σούμα όσων διαβάσαμε και ζει σε μια λούπα παθιασμένων σχέσεων. Ήσουν σίγουρος για το φινάλε του βιβλίου και για αυτό το συγγραφικό μπρα ντε φερ των τελευταίων σελίδων; Ας αποφύγουμε όσο μπορούμε τα χοντρά σπόιλερ.
Ναι ήμουν απόλυτα σίγουρος τι ήθελα να κάνω στο τέλος. Είναι σαν να ξηλώνω το υφαντό του μυθιστορήματος που έφτιαχνα στα προηγούμενα κεφάλαια. Να το παιχνίδι που έλεγα πιο πριν. Ήθελα πραγματικά να δω την ιστορία να εξελίσσεται από την πλευρά του ήρωα και όχι του δημιουργού.

Ποια είναι μια σχεδόν φυσιολογική ιστορία που διάβασες τελευταία;
Μου έχει μείνει ακόμη στο μυαλό το έξοχο μυθιστόρημα του Σεμπάστιαν Μπάρι «Τον καιρό του θεού» (εκδ. Ίκαρος).